

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΣΟΓΑΙΑΣ κ ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

Κυριακή 24 Φεβρουαρίου 2008 (Τοῦ Ἀσώτου) Λουκᾶ 15, 11-32

«Πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρὸς μου περισεύσουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῶ ἀπόλλυμαι... Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα.»

Τοῦ ἀσώτου ἐπεκράτησε, ἀδελφοί, νὰ ὀνομάζεται ἡ σημερινὴ Κυριακὴ. Καὶ τοῦτο ἐπειδὴ διαβάζεται στὶς ἐκκλησίαις μας ἡ γνωστὴ εὐαγγελικὴ περικοπὴ, ποὺ ἀναφέρεται στὴ θλιβερὴ καὶ ὀλέθρια πτώση ἐκείνου τοῦ παιδιοῦ ποὺ ξεστράτησε ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, δρόμο τιμῆς, ἀρετῆς καὶ ἠθικῆς. Καὶ ἔτσι βυθίστηκε στὴν ζωὴ τῆς ἀσωτείας, τῆς αἰσχροῦς ἀμαρτίας. Καὶ κατήντησε ἀπὸ ἀρχοντόπουλο χοιροβοσκὸς πειναλὸς, κοκκαλιάρης, καὶ ξυπόλητος, ἀληθινὰ ἀξιοθρήνητος.

Δυστυχημένο παιδί. Ζήτησες τὴν χαρὰ καὶ βρῆκες τὸν πόνο. Ὀνειρευόσουν τὴν εὐτυχία καὶ ἀγκάλιασες τὴν δυστυχία. Πῆρες τὰ χαρίσματα ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὰ πέταξες στὸ βούρκο. Ἦσουν ἀπὸ σπῖτι καὶ ποθοῦσε νὰ φύγεις μακριὰ. Ἦφυγες μακριὰ καὶ ποθοῦσες νὰ γυρίσεις στὸ σπῖτι σου. Ἄλλοτε σὲ ζήλευαν οἱ δούλοι. Τώρα ζηλεύεις ἐστὺς δούλους. Ἦσουν ἀρχοντόπουλο καὶ ἔγινες χοιροβοσκός. Ἦσουν πορφυροντυμένος καὶ ἔγινες κουρελιάρης. Ἦσουν γνήσιος γιὸς καὶ ἔγινες ἀποστάτης. Ἦσουν ἅγιος καὶ ἔγινες ἄσωτος. Ἦσουν χορτᾶτος καὶ τώρα μὲ κόπο ἀναζητεῖς πεινασμένος λίγα ξυλοκέρατα. Κυνήγησες τὴν δόξα καὶ βρῆκες ἀτιμία. Ζήτησες περισσότερα καὶ ἔχασες τὰ πάντα.

Εὐτυχῶς δὲν ἔχασες τὴν ἐλπίδα, τὴν νοσταλγία, τὴν ἐπιστροφή καὶ ἔλεγες: Πόσοι ὑπηρέτες τοῦ πατέρα μου τρῶνε καὶ χορταίνουν καὶ ἐγὼ ὁ γιὸς του πεθαίνω ἀπὸ τὴν πείνα; ὦ πατέρα «ἐμακρύνθην ἀπὸ σοῦ. Μὴ ἐγκαταλίπης με μηδὲ ἀχρεῖον δείξης τῆς Βασιλείας Σου». Ἔπεσα μὲ τὴν θέλησή μου, ἀπὸ ἐπιλογή μου, στὴν ἀμαρτία. Τώρα ὅμως ἀφυπνίζομαι ἀπὸ τὸν ἠθικὸ λήθαργο, ἐπιστρέφω κοντὰ σου καὶ φωνάζω μὲ ὅλη τὴν δύναμη τῆς ταλαιπωρημένης ὑπάρξεώς μου· Πάτερ ἀγαθὲ δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι παιδί σου. Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωση οὔτε ὡς δούλος σου νὰ προσληθῶ. Γιατί οἱ δούλοι σου μένουν στὸ σπῖτι, ἐνῶ ἐγὼ εἶμαι ἀνάξιος νὰ μένω σὲ αὐτό. Ἐργάτη σου μισθωτὸ κάνε με, ἂν καὶ δὲν τὸ ἀξίζω. «Ἐξελεξάμην παραριπτεῖσθαι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ μου μᾶλλον ἢ οἰκεῖν με ἐν σκηνώμασιν ἀμαρτωλῶν» (Ψαλμ. 83ος, στίχ. 11). Δηλαδή προτιμῶ (τώρα) νὰ εἶμαι παραπεταμένος στὸ σπῖτι μου καὶ νὰ ἔχω τὴν τελευταία θέση παρὰ νὰ κατοικῶ σὲ σκηνώματα καὶ ἀνάκτορα ἀμαρτωλῶν.

Ἀναστὰς λοιπὸν ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα του. Καὶ ἐκεῖνος βλέπει «ἔτι μακρὰν αὐτοῦ ἀπέχοντος» ἓνα πειναλὸ, γυμνό, ξυπόλητο ποὺ σέρνει ἀργὰ τὰ βήματά του, καὶ ἀναγνωρίζει σὲ αὐτὸν τὸ παιδί του καὶ «εὐσπλαγχνίσθη καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ κατεφίλει αὐτόν». Φίλημα ἀγάπης καὶ συγχωρήσεως ἔδωκε ὁ πατέρας στὸ παιδί του καὶ ὄχι μόνο· «ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ἐνδύσατέ τον» παραγγέλλει. «Δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ» καὶ ὑποδήματα στὰ πόδια του· «καὶ τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε», ἵνα «φαγόντες εὐφρανθῶμεν ὅτι ὁ υἱὸς μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, ἀπολωλὸς ἦν καὶ εὐρέθη». Ἀδελφοί, καταλάβετε τὸ μεγαλεῖο

τῆς θείας εὐσπλαχνίας; Εὐθύς σάν ὁ ἁμαρτωλὸς υἱὸς ἐπιστρέψη, ὁ Θεὸς Πατέρας πρῶτος σπεύδει πρὸς συνάντησή του, τὸν ἀγκαλιάζει, τὸν φιλάει καὶ τὸν ἀποκαθιστᾷ στὴν πρώτη τιμῆ. Τοῦ δίνει δακτυλίδι στὸ χέρι καὶ ὑποδήματα στὰ πόδια, γιὰ νὰ βαδίζη πλέον στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς. Τὸν δέχεται χωρὶς ἐπιφυλάξεις, χωρὶς ὄρους, χωρὶς κυρώσεις, χωρὶς ἐπιπλήξεις, ἀλλὰ μὲ χαρὲς καὶ γλέντια καὶ χοροὺς «πάλιν τῆς οἰκειᾶς δόξης χαρίζεται τὰ γνωρίσματα καὶ μυστικὴν τοῖς ἄνω ἐπιτελεῖ εὐφροσύνην» (Στιχηρὸ ἀπὸ τὸν ἔσπερινό της Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου).

Ἀδελφοί, ἀκροατὲς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ. Πάντα ὁ ἐρχομὸς τοῦ Τριωδίου καὶ τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς ἀποτελεῖ ἓνα σημαντικὸ γεγονός γιὰ τὸν χριστιανό, μιὰ ἀφορμὴ γιὰ ἐπιστροφή τοῦ ἀνθρώπου στὸν Θεό, μιὰ πορεία πρὸς συνάντησιν μαζί Του. Ἄς φωνάξουμε λοιπὸν τὸ «Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν Πατέρα» ὅπως ὁ Ἄσωτος, καὶ χωρὶς ἀναβολὴ ἄς πάρουμε τὸ δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Καὶ τοῦτο γιὰτί μέχρι στιγμῆς ἔχουμε μιμηθεῖ τὸν «ἄσωτο» στὸ πρῶτο μέρος τῆς ζωῆς του, δηλαδὴ στὸ ὅτι ἔχουμε ἀπομακρυνθεῖ ἀπὸ τὸν Θεό. Ζοῦμε στὴν ἐξορία ὅπως ὁ Ἀδάμ. Φορτωμένοι μὲ τὸ βάρος τῶν ἁμαρτιῶν μας, νομίζουμε πὼς δὲν ὑπάρχει σωτηρία καὶ πέφτουμε ἴσως σὲ ἀπόγνωση. Μπροστὰ μας ὁμως βλέπουμε δυὸ δρόμους νὰ ἀνοίγουνται. Ἄν ἀκολουθήσουμε τὸν δρόμο τῆς ἀπελπισίας, στὸ τέλος τοῦ δρόμου θὰ βροῦμε στὸ δένδρο κρεμασμένο τὸν Ἰούδα. Ἄν ἀκολουθήσουμε τὸν ἄλλο δρόμο, στὸ τέλος του θὰ μᾶς περιμένει μιὰ πατρικὴ ἀγκαλιά. Ἡ ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ Πατέρα. Ὅμως δὲν πρέπει νὰ καθυστεροῦμε ἄλλο. Ἡ ζωὴ δὲν περιμένει.

Ἄς ποῦμε ἀποφασιστικά: «Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν Πατέρα» καὶ ἄς ἀκολουθήσουμε τὸν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς. Ὁ δρόμος βέβαια δὲν θὰ εἶναι εὐκόλος. Θὰ χρειασθῆ νὰ κοπιᾶσουμε, νὰ ματώσουμε. Ἡ πορεία μας θὰ εἶναι ἀνηφορικὴ καὶ θὰ πρέπει νὰ τὴν χαρακτηρίζει ἡ θλίψη γιὰ τὴν ἐξορία μας ἀπὸ τὸν οὐρανό. Γι' αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ ἀποχωρισθοῦμε: ἀπὸ τὴν τεμπελιά πού μᾶς κρατᾷ σὲ μιὰ ὀδυνηρὴ παθητικότητά, πού ὀδηγεῖ συνεχῶς πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὸν ἐγωκεντρισμό, αὐτὴ τὴ λαθεμένη στάση, πού δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ ταπεινωθοῦμε καὶ νὰ φτάσουμε μέχρι τὸ πετραχίλι ἐνὸς πνευματικοῦ· ἀπὸ τὴν ἀργολογία, τὰ πολλὰ καὶ ἄχρηστα σχόλια καὶ λόγια, πού δὲν προσφέρουν τίποτα, ἀλλὰ σκοτώνουν, δηλητηριάζουν καὶ φουντώνουν τὴν δειλία, τὴν ἀργία, τὸν ἐγωκεντρισμό· καὶ τέλος θὰ πρέπει νὰ μειώσουμε τὶς ἐπιπόλαιες κοινωνικὲς ψυχαγωγίες καὶ τὰ γλέντια πού ὀδήγησαν τὸν ἄσωτο στὴν ἀνυπόφορη μοναξιά καὶ τὴν συντροφιά τῶν χοίρων. Αὐτὲς οἱ συνήθειες πρέπει νὰ ἀποβληθοῦν. Ἄντι αὐτῶν ἄς ἀποκτήσουμε συναίσθησιν τῆς ἁμαρτωλότητός μας, αὐτογνωσία καὶ σωφροσύνη, ταπείνωσιν ὅπως ὁ Τελώνης, μετάνοια ὅπως ὁ Ἄσωτος.

Ἡ περίοδος τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς πού ἀνατέλλει μᾶς προσφέρει τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναβροῦμε τὸν ἑαυτό μας καὶ τὸ θεῖο προορισμό μας. Ἀρκεῖ νὰ ποῦμε μὲ ἀποφασιστικότητά ὅπως ὁ Ἄσωτος: «Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν Πατέρα». «Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὴν Ἀνάστασιν». «Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὴν προσωπικὴ μου Ἀνάστασιν». Ἀμήν.